

Nr 343

Av herr **Johanson** i Västervik **m.fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning angående anslag till verkstäder för handikappade.*

(Lika lydande med motion nr 231 i Första kammaren)

Den fulla sysselsättningens politik, som regeringen har som riktmärke, har varit och kommer också att vara till gagn för såväl samhället i stort som för de enskilda människorna. I tider av konjunkturavmattning ställs större krav på de samhälleliga resurserna för den fulla sysselsättningens upprätthållande. Härvid har man, helt i konsekvens med målsättningen, inte hesiterat inför de kostnadskrävande åtgärder som läget kan påfordra. Detta med rätta.

F. n. har vi en högkonjunktur med brist på arbetskraft på vissa områden. Men tyvärr finns det människor mitt ibland oss som trots denna högkonjunktur med brist på arbetskraft ändå inte kan beredas sysselsättning — människor som intet högre önskar än att genom sin arbetsinsats få möjlighet att bidra till sin egen försörjning. Det gäller de arbetshindrade, partiellt arbetsföra.

Det skall inte fördöljas att 1960 års riksdag på departementschefens förslag gav ökat statligt stöd åt såväl träningsverksamheten som den skyddade verksamheten. Även till innevarande års riksdag har departementschefen under femte huvudtiteln föreslagit vissa förbättringar dock inte i den utsträckning som den förefintliga situationen påfordrar.

Vid föregående års riksdag beräknade arbetsmarknadsstyrelsen de sökande till tränings- och skyddad verksamhet uppgå till 15 000. Antalet arbetshindrade ökar dock år från år, och vid årsskiftet 1960—1961 redovisade landets arbetsvårdsexpeditioner över 30 000 anmälda arbetsvårdssökande. Om arbetsmarknadsstyrelsens beräkningar kommer att slå in, så skulle vid utgången av år 1961 6 875 personer sammanlagt kunna beredas träning eller skyddad verksamhet. Utbyggnadstakten framstår som högst otillfredsställande med tanke på att antalet arbetshindrade tenderar att öka snabbare än de platser som ställs till förfogande.

Att så är förhållandet torde i mycket stor utsträckning bero på det stora ekonomiska engagemang som huvudmännen själva får ikläda sig. Det förefaller som om den enda möjligheten att komma till rätta med dessa problem ligger i ett ytterligare utökat statligt stöd för denna verksamhet.

Det bör kunna ske i nuvarande läge, då man genom högkonjunkturen minskar anslagen till andra arbetslöshetslindrande åtgärder. Arbetsmarknadsstyrelsen har i sina petita föregående år sålunda hemställt om att det statliga bidraget till avlönande av föreståndare och arbetsledare enligt 1950 års riksdagsbeslut skulle utgå med 50 %. Bidraget utgår f. n. med 40 och i vissa fall med 45 %.

I årets petita har jämväl arbetsmarknadsstyrelsen i likhet med föregående år hemställt att statligt bidrag även må utgå till anskaffande av en första uppsättning av maskiner och verktyg med hälften eller i undantagsfall med högst 2/3 av kostnaderna.

Arbetsmarknadsstyrelsen anför bl. a. i samband härmed att »speciellt skattetyngda kommuner — icke minst i Norrland, där behovet av skyddad verksamhet är stort — ställer sig på grund av maskinanskaffningskostnaderna ofta tveksamma med avseende på sina möjligheter att inom överskådlig tid kunna anslå erforderliga medel till inrättande av skyddad verksamhet».

Med hänvisning till det anförda får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att statsbidrag till föreståndares och arbetsledares löner må utgå med 50 % enligt löneklassplacering som departementschefen förordar,

att riksdagen måtte besluta att statsbidraget för anskaffande av en första uppsättning av verktyg och maskiner må utgå med hälften eller i undantagsfall med 2/3 av kostnaderna,

att det av Kungl. Maj:t föreslagna beloppet i femte huvudtiteln under punkt 9 och 10 uppräknas med erforderligt belopp.

Stockholm den 24 januari 1961

Eric W. Johanson

i Västervik

Etty Eriksson

Hugo Bengtsson

i Landskrona

Karl Jönsson